

MARNO JÁNOS

A pék lánya

*Kifordul éppen a betevő falat
is a számból, Ophélia lesz az, ölébe
ásványvíz palack, gyerekkórus tátog,
elébe ne álljak, kit illet ily érdem:
Ez volna hát, uram, még egy dobásod?
S ha ez, ízlésed tükre mindegy is ám, hogy
miben jár elől, mi által visszatetsző,
mi szót vet a szemünkre buskomor felhő...
...Lendül túl a felén, Ophéliám könnyű,
...bűn mást terhel, mulasztástól más fél,
való szomjamat oltja ál cselekmény.
Meghalni? – Az se oly utolsó egy álom,
álmodja akárki, csínja elmegy nálam;
ő vet rám árnyékot, ő fed föl a végén,
ő adja számba: Ím, ezt én csinálom!..
De csitt Ophélia dalol, könnyet csal
szemembe, könnyecseppre lábtul egy kő vagyton;
vígán éneklí bánatát a kancsal,
követném, iromba, magam érem utol,
végem is itt van-e, vagy oda (k)érőben,
nőszülvén halállal, szó képe átkarol:
Csakhogy megvagyok! – ám nincs rá kötelem,
csigázó jaj! – s csakúgy illan el az is,
amivel egyezni álltam le botor.
Torka most békén. Csilla hangvilla-fázis
ontja tejfehérét, át az égbolton,
Ophélia vizez, nem fér hozzá kétség,
fel-felérzik látnom fázni hanyatt-voltom;
a kórus hibát vét, üvegből szél fú,
(öblöget a szellem, óva szabadul):
Egy hoppmester lánya így semmiképp,
hanem a péké, olajfán, az kuvikol*

Ülepe seprű, feje ámbár aszú,
uram, egy szalmaszál nem sok, kapaszkodó
szűzemet ez ragadja tova, ha szó
elhagyhatja számat, e bűvár tanfolyam;
ez tartja magánál s engem őnála,
és annyi baj a '!' hogy ennyi hókuszpókusz
után is kész vagyok feladni komolyan:
Lehet sápadtabb kő, mint kendő vénusz
arám...? s mily égi érvet tapint az ujjam
selyem gyanánt e mindkettő szemgolyón,
s nyomulna beljebb, eszelőn alá,
merülvén álomba perce a kintől,
nászunk mely csiha tűzön hánytorog...!
Hisz remekül játssza szerepét a pék!

Eltűnt, szín' körökben a halálát
rebesgetik, s ez örök némajáték
sokakat kihoz még egyszer a béke-
tűrésből, na! Meghiszem! És köpök rá,
hogy mit sütnék ki erre más alakok
hatékony ellenszerül, itt e padon már
úgy sem szervül erőm alakzat-okká –
viszont erős bánattól elapad mindjárt
Ophéliám ölen a buzgó eszme-
tartalom... – Ó, uram, magunkban tenni kárt,
'hogy ma téved ránk a másvilág szeme,
oly cél, amelynél népszerűbb óhajásra
nem hozhat példát bonc lelkiismeret!
Kacag Ophélia, ha közéje fekszem,
hangja fűrészel, a kórus utána,
hadarják veszettül a kincstári nevet –
minek mije sincs, mi se áll útjába,
verslábon elkél, közkézen ál fedezet;
én nem mondom ki. Vonzalom s utálat
kuszálják aszu nyelvemet, enni is már
csak im'ámmal enném Ophéliámat,
emészt utcahosszokon át az epesár

ízű-illatú emlék... – Dobásodra,
uram, ugyane száj szaladt egyszer fülig,
egyszer állig, sebbel az idő sodra,
mely alapkőn fordul a színi mesterség!
Ne hallgass, uram, ide! Gonosz egy da-
rab, melyben nem kell a seb már hogy megnyílják,
hogy mondható legyen, miből kilátni
egyszer s csak álmunkban szabad.
Lássunk csak bárgyunak tehát. Együgyű
kórustag csöppentünk ám mi is e vándor
cirkuszba, ujjal a szánkban, mely gyűrü
mindig is szavanként hullatott le vadorz
lélekfojtások közepett... (És most ez,
amint hogy vasa sincs, úgy következék
be.)

